

Erik Pedersen

En lang dags ferd om natt

Tåken lettet sakte og nummenheten i hjernen forsvant. Med langsomme bevegelser satte hun seg opp. Til tross for at bevisstheten hadde krøpet tilbake var hun fortsatt ør. Hjernens første handling var instinktiv, den sjekket kroppen.

Hodet virket, hum pustet og hjerte slo. Armene sitret etter kraftutfoldelsen, og svetten hadde begynt å bli kald. Et plutselig stikk av smerte sendte oppmerksomheten hennes til magen.

Den lyse grønne tunikaen hennes hadde fått et stort mørkt felt. Hun rev opp kledet og gispet. På venstre side av magen hadde huden hennes blitt flerret opp. Heldigvis virket ikke såret så dypt, men måten blod og vev veltet frem på gjorde henne kvalm. Fortsatt omtumlet av blodtapet og det foregående bevissthetstapet søkte hun etter sekken sin. Hun reiste seg for å hente den.

Plutselig falt hun til bakken, lammet av smerte. Igjen våknet hun liggende på bakken, smerten var nå klar som dagen. Noe støtte i en stein da hun vred på beinet. En dolk stod gjennom kneet hennes. Blodet rant fortsatt fra magen mens flere små skader gjorde seg kjente. Sakte rant adrenalinet ut...

Meter for meter slepte hun seg mot sekken. Vel fremme fant hun frem bandasjene sine. Buk skader var på ingen måte fremmed for henne. Hver gang hun hadde møtt det hadde hun løst det med et sverdstikk i strupen. Hun var en kriger, soldat og front kjemper ingen gammel medisinkjerring. Dette var annerledes, skaden satt i hennes buk og hennes kne denne gangen. Sakte men sikkert prøvde hun å huske hvordan feltskjæren og de gamle kjerringene hadde forbundet kameratene hennes. Ingen ting, hun husket ingen ting. I alle år hadde hennes hovmod hindret henne i å lære. Uten noen dog ide om hvordan begynte hun å forbinde seg selv. Blodet farget den hvite bandasjen rød, lidenskapen og kjærlighetens farge, nå som den sakte rant ut av henne forstod hun hvorfor. Merkelig

hvordan det hjalp med bandasjen, smerten ble mindre og hun konsentrerte seg om kneet. Dolken stod illevarslende gjennom kneet. Før hun trakk den ut fant hun frem en liten pose. Hun ristet ut et hvitt pulver. Følelsen var lik hver gang, det brant på tunga, så begynte hun å svelge og puste hurtig. Energi fylte henne og smerten forsvant. Hånden hennes fant dolken og rykket den lett ut, hun smilte. Spjelkingen gikk fort og presist, nå kunne hun bare vente. Vente på å bli funnet, på at kroppen skulle hêle, eller på den evige natten.

Hvordan hadde hun endt opp slik ?? Hun var en av de beste krigerne i live, kanskje noen sinne. Hun hadde overlevd flere slag og trefninger enn noen andre. Hvorfor hadde det endt slik ? Var det fordi hun var svak ? Hadde hun feilet ? Hun hadde nok sovnet, ja det hadde hun. Typisk, første gang på 10 dager, pulveret hadde den bakdelen og hun kjente allerede trangen til en ny dose, enda det bare var seks timer siden sist. Posen var snart tom, hun tok litt til. Igjen var følelsen der - tungebrannen, siklet og pustingene. De hadde kommet mens hun som, de var heldigvis bare tre. De hadde bråket litt, og det hadde vekket henne.

Den nærmeste hadde hun felt med et sverdhugg som hadde splittet magen. Innholdet rant ut, angsten i øynene hans hadde frydet henne. I løpet av et sekund stod hun klar, smilende og dødelig - de to andre vek unna. Et hurtig blikk fortalte henne at disse røverne ikke var uerfarne.

Plutselig sprang hun mot dem med sverdet i en hånd og sliren i den andre. En høy finte sendte en av dem ut av balanse. Hun slapp sliren, vred seg rundt og dro en dolk ut av beltet. Før piruetten var komplett sank den andre røverne sammen. Blodet rant ut av munnen hans og skjorten fikk en rød flekk - enkelt tenkte hun. Med sikre skritt gikk hun mot siste mann. Denne røveren hadde vært modig, han så henne komme men ble stående. Han løftet skjoldet mot det første hugget - det kom aldri. I stedet kom et skrik, hennes skrik. Smerten var utrolig, hun knelte ned. Alt skjedde så fort, før hun rakk og reagere kom en ny stikkende smerte, men nå i magen. Blindt raseri fylte henne, og med en utrolig makt dro hun røveren i

bakken og endte livet hans. Skjoldet traff henne i hodet og det ble mørkt.

Sulten var blitt kraftig nå, og smerten. Smerte, blod, ømhet, smerte, det gikk tilslutt i ett. Kniven hennes satt fortsatt i beltet, hun trakk den rolig. Pulver posen splittet hun med enkelt, og siste rest forsvant inn i henne. Denne gangen var følelsen svak, altfor svak, men posen var tom. Spjelken var fortsatt fin, men bandasjen var nå helt rød. Hun så en stjerne, så to, tre, fire og tilslutt også månen.....